

Genomförande av Lissabonfördraget med avseende på Europaparlamentet

Europaparlamentets resolution av den 13 mars 2014 om genomförandet av Lissabonfördraget med avseende på Europaparlamentet (2013/2130(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,
- med beaktande av sitt beslut av den 20 oktober 2010 om översynen av ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen¹,
- med beaktande av sina resolutioner av den 22 november 2012 om valet till Europaparlamentet 2014² och av den 4 juli 2013 om den praktiska organisationen i samband med valet till Europaparlamentet 2014³,
- med beaktande av ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen⁴,
- med beaktande av de pågående förhandlingarna om översynen av det interinstitutionella avtalet av den 20 november 2002 mellan Europaparlamentet och rådet om Europaparlamentets tillgång till känslig information i rådet om säkerhets- och försvarspolitiken⁵,
- med beaktande av sin resolution av den 7 maj 2009 om parlamentets nya roll och ansvar vid genomförandet av Lissabonfördraget⁶,
- med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för konstitutionella frågor och yttrandena från utskottet för internationell handel, utskottet för rättsliga frågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor (A7-0120/2014), och av följande skäl:
 - A. Lissabonfördraget fördjupar Europeiska unionens demokratiska legitimitet genom att stärka Europaparlamentets roll i det förfarande som leder till valet av kommissionens ordförande och tillsättningen av kommissionen.
 - B. Enligt det nya förfarandet i Lissabonfördraget för valet av kommissionens ordförande ska parlamentet välja denne med en majoritet av sina ledamöter.

¹ EUT C 70 E, 8.3.2012, s. 98.

² Antagna texter, P7_TA(2012)0462.

³ Antagna texter, P7_TA(2013)0323.

⁴ EUT L 304, 20.11.2010, s. 47.

⁵ EUT C 298, 30.11.2002, s.1.

⁶ EUT C 212 E, 5.8.2010, s. 37.

- C. I Lissabonfördraget fastställs att Europeiska rådet ska ta hänsyn till resultatet i valet till Europaparlamentet och rådgöra med det nya parlamentet innan det föreslår en kandidat till ordförandeposten i kommissionen.
- D. Alla de stora europeiska politiska partierna håller på att nominera sina egna kandidater till ordförandeposten i kommissionen.
- E. Den valde ordföranden för den nya kommissionen bör fullt ut utnyttja sina befogenheter enligt Lissabonfördraget och vidta alla lämpliga åtgärder för att nästa kommission ska fungera effektivt trots sin storlek, som på grund av Europeiska rådets beslut inte kommer att minska på det sätt som förutsetts i Lissabonfördraget.
- F. Kommissionens ansvarighet gentemot parlamentet bör stärkas genom unionens årliga och fleråriga programplanering men även genom att det skapas symmetri mellan de majoriteter som krävs för valet av kommissionens ordförande och för förslag till misstroendevotum.
- G. Parlamentets uppgift att bestämma dagordningen i lagstiftningsfrågor behöver stärkas, och principen att parlamentet och rådet agerar på lika villkor i lagstiftningsfrågor, vilket föreskrivs i Lissabonfördraget, bör genomföras fullt ut.
- H. I samband med tillsättandet av den nya kommissionen bör befintliga interinstitutionella avtal ses över och förbättras.
- I. Artikel 36 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) föreskriver att unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik (den höga representanten) regelbundet ska rådgöra med Europaparlamentet om de huvudsakliga aspekterna av och de grundläggande valen rörande den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken och informera parlamentet om hur politiken på dessa områden utvecklas. Den höga representanten bör se till att vederbörlig hänsyn tas till Europaparlamentets synpunkter.
- J. I den höga representantens uttalande om politisk ansvarighet¹, som gjordes vid antagandet av rådets beslut om Europeiska utrikestjänsten, fastställs att den höga representanten ska se över och där så är nödvändigt föreslå en justering av de befintliga bestämmelserna² om Europaparlamentsledamöternas tillgång till sekretessbelagda handlingar och uppgifter på säkerhets- och försvarspolitikens område.
- K. I artikel 218.10 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) föreskrivs att Europaparlamentet omedelbart och fullständigt ska informeras under alla stadier i förfarandet för att förhandla och sluta internationella avtal, och denna bestämmelse gäller även för avtal rörande den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Kommissionens legitimitet och politiska ansvarighet

¹ EUT C 210, 3.8.2010, s. 1.

² Interinstitutionellt avtal av den 20 november 2002 mellan Europaparlamentet och rådet om Europaparlamentets tillgång till känslig information i rådet om säkerhets- och försvarspolitiken (EGT C 298, 30.11.2002, s. 1).

(Tillsättande och avsättande av kommissionen)

1. Europaparlamentet betonar behovet att stärka kommissionens demokratiska legitimitet, oberoende och politiska roll. Parlamentet konstaterar att det nya förfarandet, där kommissionens ordförande väljs av Europaparlamentet, kommer att stärka kommissionens legitimitet och politiska roll och göra EU-valet mer betydelsefullt genom att väljarnas röst i valet till Europaparlamentet mer direkt kopplas till valet av kommissionens ordförande.
2. Europaparlamentet betonar att de möjligheter att stärka Europeiska unionens demokratiska legitimitet som föreskrivs i Lissabonfördraget bör genomföras fullt ut, bland annat genom att de europeiska politiska partierna får utnämna kandidater till ordförandeskapet i kommissionen, vilket ger EU-valet en ny politisk dimension och dessutom kopplar väljarnas röst till Europaparlamentets val av kommissionsordförande.
3. Europaparlamentet uppmanar nästa konvent att överväga på vilket sätt kommissionen ska bildas i syfte att stärka kommissionens demokratiska legitimitet. Nästa kommissionsordförande uppmanas att tänka igenom hur kommissionens sammansättning, uppbyggnad och politiska prioriteringar kan stärka en politik för närhet till medborgarna.
4. Europaparlamentet bekräftar att alla europeiska politiska partier bör utse sina kandidater till posten som kommissionsordförande i tillräckligt god tid före det planerade valet till Europaparlamentet.
5. Europaparlamentet förväntar sig att kandidaterna till posten som kommissionsordförande spelar en betydande roll i kampanjen inför valet till Europaparlamentet genom att i alla medlemsstater distribuera och främja sitt europeiska politiska partis program.
6. Europaparlamentet upprepar sin uppmaning till Europeiska rådet att i god tid före valet klargöra hur det avser att ta hänsyn till valet till Europaparlamentet och beakta medborgarnas röst i sitt förslag till kandidat till posten som kommissionens ordförande, inom ramen för samråd som ska genomföras mellan parlamentet och Europeiska rådet enligt förklaring nr 11 som fogats till Lissabonfördraget. I detta sammanhang upprepar parlamentet också sin uppmaning till Europeiska rådet att komma överens med Europaparlamentet om anordnandet av de samråd som avses i artikel 17.7 i EU-fördraget och att säkerställa att processen som leder fram till valet av kommissionens ordförande fungerar på ett smidigt sätt, i enlighet med förklaring nr 11 om artikel 17.6 och 17.7 i fördraget om Europeiska unionen.
7. Europaparlamentet begär att så många ledamöter som möjligt i nästa kommission ska väljas bland ledamöterna av Europaparlamentet.
8. Europaparlamentet anser att den person som valts till kommissionens ordförande bör agera mer självständigt under valet av övriga ledamöter till kommissionen. Parlamentet uppmanar medlemsstaternas regeringar att se till att deras val av kandidater har en jämn könsfördelning. Parlamentet uppmanar kraftfullt den person som väljs till kommissionens ordförande att insistera hos medlemsstaternas regeringar på att kandidaterna till posten som kommissionsledamot måste göra det möjligt att sätta samman en kommission med jämn könsfördelning, och alla föreslagna kandidater som inte kan uppvisa allmän duglighet, engagemang för Europa eller obestriddigt oberoende måste kunna avvisas.

9. Efter det politiska samförstånd som nåddes vid Europeiska rådets möte den 11 och 12 december 2008, och till följd av Europeiska rådets beslut av den 22 maj 2013 om antalet ledamöter i Europeiska kommissionen, anser Europaparlamentet att ytterligare åtgärder, såsom en utnämning av kommissionsledamöter utan portfölj eller ett inrättande av ett system med vice ordförande för kommissionen med ansvar för större tematiska kluster och med befogenhet att samordna kommissionens arbete på motsvarande områden, bör planeras för att kommissionen ska fungera bättre, utan att det påverkar rätten att utnämna en kommissionsledamot per medlemsstat eller rösträtten för samtliga ledamöter.
10. Europaparlamentet uppmanar nästa konvent att åter ta upp frågan om kommissionens storlek, liksom dess organisation och funktionssätt.
11. Europaparlamentet anser att sammansättningen av kommissionen måste säkerställa stabiliteten när det gäller antalet och innehållet i portföljerna, och samtidigt skapa jämvikt i beslutsprocessen.
12. Europaparlamentet betonar att kandidaten till ordförande för kommissionen, såsom anges i punkt 2 i ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen, bör uppmanas att efter att ha utnämnts av Europeiska rådet inför Europaparlamentet lägga fram de politiska riktlinjerna för sitt uppdrag, följt av en omfattande diskussion, innan parlamentet väljer den föreslagna kandidaten till ordförande för kommissionen.
13. Europaparlamentet uppmanar nästa nominerade kommissionsordförande att ta vederbörlig hänsyn till de förslag och rekommendationer till EU-lagstiftning som tidigare lämnats av parlamentet på grundval av betänkanden på eget initiativ eller resolutioner som fått stöd av en bred majoritet av parlamentets ledamöter och som den tidigare kommissionen inte på ett tillfredsställande sätt följt upp i slutet av sin mandatperiod.
14. Europaparlamentet anser att den majoritet som för närvarande krävs enligt artikel 234 i EUF-fördraget för ett misstroendevotum mot kommissionen bör förenklas vid en framtida översyn av fördragen så att det endast krävs majoritet bland Europaparlamentets ledamöter, utan att institutionernas funktionssätt äventyras.
15. Trots kollegiets kollektiva ansvar för kommissionens agerande anser Europaparlamentet att enskilda kommissionsledamöter kan hållas ansvariga för verksamheten i deras generaldirektorat.

Lagstiftningsinitiativ och verksamhet

(Parlamentets behörighet och kontroll)

16. Europaparlamentet framhåller att Lissabonfördraget var tänkt som ett steg på vägen mot mer insynsvänliga och demokratiska beslutsförfaranden för att återspegla det fördragsgrundade åtagandet om att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken, där besluten ska fattas så öppet och så nära medborgarna som möjligt, genom att stärka Europaparlamentets och de nationella parlamentens roll och på så sätt sörja för att EU:s rättsakter antas genom mer demokratiska och insynsvänliga förfaranden, vilket är av avgörande betydelse med tanke på hur dessa rättsakter inverkar på allmänheten och företagen. Uppnåendet av denna demokratiska målsättning undergrävs emellertid om EU-institutionerna inte respekterar varandras

behörighetsområden, de förfaranden som fastställs i fördragen eller principen om lojalt samarbete.

17. Europaparlamentet betonar att de institutioner som deltar i lagstiftningsförfarandet måste föra ett lojalt samarbete i fråga om utbyte av handlingar, exempelvis rättsliga yttranden, för att möjliggöra en konstruktiv, uppriktig och rättsligt giltig dialog mellan institutionerna.
18. Europaparlamentet konstaterar att parlamentet sedan EUF-fördraget trädde i kraft har visat sig vara en engagerad och ansvarsfull medlagstiftare, och samspelet mellan parlamentet och kommissionen har generellt sett varit positivt och grundats på flexibel kommunikation och en samarbetsvillig inställning.
19. Europaparlamentet anser att den övergripande bedömningen av de interinstitutionella förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen är positiv, men att det fortfarande finns ett antal frågor och brister som kräver närmare uppmärksamhet och åtgärder.
20. Europaparlamentet betonar att strävan efter effektivitet inte får innebära sämre lagstiftningskvalitet eller att parlamentets egna målsättningar ges upp. Jämte denna strävan efter effektivitet måste parlamentet upprätthålla lämplig standard på lagstiftningen och fortsätta att arbeta för sina egna målsättningar, med garantier för en lagstiftning som är utformad väl, motsvarar tydligt fastställda behov och uppfyller subsidiaritetsprincipen.
21. Europaparlamentet framhåller att utmaningen med öppenhet alltid är närvarande och gemensam för alla institutioner, i synnerhet vid överenskommelser vid första behandlingen. Parlamentet har bemött denna utmaning på ett bra sätt genom att anta de nya artiklarna 70 och 70a i sin arbetsordning.
22. Europaparlamentet oroas av de problem som fortfarande finns när det gäller tillämpningen av det ordinarie lagstiftningsförfarandet, särskilt inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik, den gemensamma fiskeripolitiken och området med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet), och när det gäller anpassningen av rättsakterna i den tidigare tredje pelaren till normhierarkin i Lissabonfördraget, liksom rent allmänt när det gäller den fortsatta ”asymmetrin” beträffande öppenheten kring kommissionens medverkan i det förberedande arbetet i den lagstiftande maktens två armar. Parlamentet betonar i detta sammanhang vikten av att rådets arbetsmetoder anpassas så att parlamentets företrädare har möjlighet att delta i vissa av dess möten när detta är vederbörligen motiverat, i enlighet med principen om lojalt samarbete mellan institutionerna.
23. Europaparlamentet påpekar att valet av korrekt rättslig grund enligt vad som bekräftats av domstolen är en konstitutionell fråga eftersom det är avgörande för förekomsten och omfattningen av EU:s behörighet, de förfaranden som ska följas och behörighetsområdena för de olika institutionella aktörer som deltar i antagandet av en rättsakt. Det är därför beklagligt att parlamentet upprepade gånger har tvingats väcka talan inför domstolen för att ogiltigförklara rättsakter som rådet antagit, på grund av valet av rättslig grund – bland annat beträffande två rättsakter som antogs inom den obsoleta

”tredje pelaren” långt efter det att Lissabonfördraget trätt i kraft¹.

24. Europaparlamentet varnar för försök att kringgå parlamentets lagstiftningsrätt genom att införa bestämmelser som borde omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet i förslag till rådets akter, eller genom att endast använda riktlinjer från kommissionen eller icke-tillämpliga genomförandeakter eller delegerade akter, eller genom att underlåta att föreslå den lagstiftning som behövs för genomförande av den gemensamma handelspolitiken eller internationella avtal och investeringsavtal.
25. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att bättre utnyttja skedet före lagstiftningen, framför allt de värdefulla uppgifter som samlas in på grundval av grön- och vitböcker, och rutinmässigt informera Europaparlamentet om sitt förberedande arbete, på samma villkor som för rådet.
26. Europaparlamentet anser att parlamentet bör vidareutveckla och fullt ut använda sin självständiga struktur för att bedöma effekten av alla större förändringar eller ändringar av kommissionens ursprungliga förslag.
27. Europaparlamentet understryker att Europaparlamentet också bör stärka sin självständiga konsekvensbedömning av grundläggande rättigheter vad gäller lagstiftningsförslag och ändringsförslag under utredning i lagstiftningsprocessen och inrätta övervakningsmekanismer beträffande kränkningar av de mänskliga rättigheterna.
28. Europaparlamentet beklagar djupt att kommissionen, som visserligen formellt fullgör sitt ansvar genom att inom tre månader besvara parlamentets krav på lagstiftningsinitiativ, inte alltid har föreslagit en verklig och betydande uppföljning.
29. Europaparlamentet kräver att parlamentets rätt till lagstiftningsinitiativ vid nästa översyn av fördragen erkänns fullt ut, genom att det blir obligatoriskt för kommissionen att följa upp alla krav från parlamentet enligt artikel 225 i EUF-fördraget genom att lägga fram ett lagstiftningsförslag inom en lämplig tidsfrist.
30. Europaparlamentet anser att kommissionens befogenhet att dra tillbaka lagstiftningsförslag vid nästa översyn av fördragen bör begränsas till de fall då parlamentet, efter att dess ståndpunkt antagits vid första behandlingen, instämmer i att förslaget inte längre är motiverat på grund av förändrade omständigheter.
31. Europaparlamentet påpekar att parlamentet i princip välkomnat infogandet av delegerade akter i artikel 290 i EUF-fördraget, eftersom denna ger större möjligheter till översyn, men understryker att det inte i något fall finns någon skyldighet att delegera befogenheter eller genomförandebefogenheter enligt artikel 291. Parlamentet inser att användning av delegerade akter bör övervägas när flexibilitet och effektivitet behövs och detta inte kan uppnås genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet, förutsatt att delegeringens mål, innehåll, tillämpningsområde och varaktighet uttryckligen anges och att villkoren för delegeringen tydligt fastställs i den grundläggande akten. Parlamentet uttrycker oro över rådets tendens att insistera på att använda genomförandeakter för bestämmelser för vilka endast den grundläggande akten eller delegerade akter bör användas. Parlamentet betonar

¹ Se rådets beslut 2013/129/EU av den 7 mars 2013 om att underställa 4-metylamfetamin kontrollåtgärder, och rådets genomförandebeslut 2013/496/EU av den 7 oktober 2013 om att underställa 5-(2-aminopropyl)indol kontrollåtgärder.

att lagstiftaren får besluta om antagande genom genomförandeakter endast med avseende på delar som inte innebär någon ny politisk inriktning. Parlamentet uppmärksammar att artikel 290 uttryckligen begränsar de delegerade akternas tillämpningsområde till icke väsentliga delar av en lagstiftningsakt och att delegerade akter därför inte får användas för bestämmelser som är väsentliga för lagstiftningens föremål.

32. Europaparlamentet uppmärksammar behovet att korrekt skilja mellan de väsentliga delarna i en lagstiftningsakt, om vilka beslut endast kan fattas av den lagstiftande makten i själva lagstiftningsakten, och icke väsentliga delar, som kan kompletteras eller ändras med hjälp av delegerade akter.
33. Europaparlamentet förstår att delegerade akter kan vara ett flexibelt och effektivt verktyg. Parlamentet betonar betydelsen av valet mellan delegerade akter och genomförandeakter utifrån synvinkeln att respektera kraven i fördragen samtidigt som man skyddar parlamentets rätt att anta bestämmelser, och upprepar sin begäran till kommissionen och rådet om att komma överens med parlamentet om tillämpningen av kriterier för användningen av artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget, så att genomförandeakter inte används som ett surrogat för delegerade akter.
34. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att på lämpligt sätt involvera parlamentet i förberedelsefasen för de delegerade akterna och att förse ledamöterna med all relevant information, i enlighet med punkt 15 i ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen.
35. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att hålla sig till ramavtalet om tillträde för parlamentets experter till kommissionens expertmöten genom att förhindra att dessa betraktas som "kommittologins" kommittéer under förutsättning att de tar upp andra frågor än genomförandeåtgärder i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
36. Europaparlamentet betonar den särskilda betydelsen och följden av att stadgan om de grundläggande rättigheterna har införlivats i Lissabonfördraget. Stadgan har blivit rättsligt bindande för EU-institutionerna och för medlemsstaterna när de tillämpar unionslagstiftningen och omvandlar därmed grundläggande värderingar till specifika rättigheter.
37. Europaparlamentet påminner om att Lissabonfördraget införde en ny rättighet, nämligen det europeiska medborgarinitiativet. Parlamentet framhåller behovet att undanröja alla tekniska och byråkratiska hinder som fortfarande står i vägen för en lämplig användning av det europeiska medborgarinitiativet, och uppmuntrar medborgarna att delta aktivt i utformandet av EU:s politik.
38. Europaparlamentet uppmärksammar att Lissabonfördraget utökar de nationella parlamentens roll, och betonar att de, utöver den roll som de spelar för att övervaka att subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna följs, kan lämna positiva bidrag inom ramen för den politiska dialogen, vilket de också gör. Parlamentet anser att den aktiva roll som de nationella parlamenten kan spela för att vägleda ministerrådets medlemmar, tillsammans med ett gott samarbete mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten, kan bidra till att skapa en sund parlamentarisk motvikt till utövandet av den verkställande makten i EU:s funktionssätt. Dessutom har de nationella parlamenten avgett motiverade yttranden i enlighet med artikel 7.2 i protokoll nr 2, som säger att det breda tillämpningsområdet för delegering enligt artikel 290 i EUF-fördraget i en föreslagen akt

inte möjliggör en utvärdering av huruvida den konkreta lagstiftningssituationen skulle överensstämma med subsidiaritetsprincipen eller inte.

Internationella relationer

(Parlamentets behörighet och kontroll)

39. Europaparlamentet påminner om att Lissabonfördraget gav Europaparlamentet en utökad roll och utökade befogenheter på området internationella avtal, och påpekar att internationella avtal numera i allt högre grad täcker områden som rör medborgarnas vardag och som traditionellt – och enligt EU:s primärrätt – omfattas av det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Det är absolut nödvändigt att bestämmelsen i artikel 218.10 i EUF-fördraget, enligt vilken parlamentet omedelbart och fullständigt måste informeras i alla skeden av förfarandet när internationella avtal ingås, tillämpas på ett sätt som är förenligt med artikel 10 i EU-fördraget, enligt vilken unionens sätt att fungera ska bygga på representativ demokrati, vilket förutsätter insyn och demokratiska debatter i de frågor som ska beslutas.
40. Europaparlamentet konstaterar att förkastandet av Swift- och Acta-avtalen var demonstrationer av parlamentets användning av sina nyligen förvärvade befogenheter.
41. Europaparlamentet understryker, på grundval av artikel 18 i EU-fördraget, att unionens höga representant/vice ordföranden för kommissionen har ansvar för att säkerställa följdriktigheten i EU:s yttre åtgärder. Parlamentet understryker vidare att den höga representanten/vice ordföranden enligt artiklarna 17 och 36 i EU-fördraget är ansvarsskyldig inför och har fördragsenliga förpliktelser gentemot parlamentet.
42. Europaparlamentet påminner om att det när det gäller internationella avtal har rätt att begära att rådet inte tillåter att några förhandlingar inleds förrän parlamentet har avgett sin ståndpunkt om ett förslaget förhandlingsmandat, och anser att ett ramavtal med rådet bör övervägas.
43. Europaparlamentet betonar att kommissionen måste informera parlamentet i förväg om sin avsikt att inleda internationella förhandlingar, att parlamentet måste få en verklig möjlighet att avge ett väl underbyggt yttrande om förhandlingsmandaten och att parlamentets yttrande måste beaktas. Parlamentet insisterar på att internationella avtal måste innehålla lämpliga villkor så att de är förenliga med artikel 21 i EU-fördraget.
44. Europaparlamentet anser att det är av stor vikt att man skriver in människorättsklausuler i de internationella avtalen och kapitel om hållbar utveckling i handels- och investeringsavtalen, och ser med tillfredsställelse på sina initiativ för att försöka få till stånd färdplaner avseende nyckelvillkor. Kommissionen påminns om behovet att ta hänsyn till parlamentets ståndpunkter och resolutioner och att ge återkoppling om hur dessa har införlivats i förhandlingarna om internationella avtal och i förslag till lagstiftning. Parlamentet hoppas att de instrument som behövs för att utveckla EU:s investeringspolitik ska kunna tas i drift vid lämplig tidpunkt.
45. Europaparlamentet kräver att i enlighet med artikel 218.10 i EUF-fördraget bli omedelbart, fullständigt och korrekt informerat i alla skeden av förfaranden för att ingå internationella avtal, inklusive avtal som ingås på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, och att få tillgång till unionens förhandlingstexter enligt de

lämpliga förfaranden och villkoren, så att parlamentet kan fatta sitt slutgiltiga beslut med fullständig kännedom om frågan. För att denna bestämmelse ska ha någon betydelse bör de berörda utskottsmedlemmarna få tillgång till förhandlingsmandaten och andra relevanta förhandlingsdokument.

46. Samtidigt som det respekterar principen att parlamentets samtycke till internationella avtal inte får villkoras anser Europaparlamentet att det har rätt att lämna rekommendationer rörande avtalens praktiska tillämpning. I detta ändamål begär parlamentet att kommissionen regelbundet lägger fram rapporter om genomförandet av internationella avtal, inklusive villkor om mänskliga rättigheter och andra avtalsvillkor.
47. Europaparlamentet påminner om behovet att undvika att internationella avtal tillämpas provisoriskt innan parlamentet har gett sitt godkännande, såvida parlamentet inte samtycker till att ett undantag görs. Parlamentet betonar att de bestämmelser som behövs för den interna tillämpningen av internationella avtal inte kan antas endast av rådet i dess beslut om avtalets ingående, och att de tillämpliga lagstiftningsförfarandena i enlighet med fördragen måste följas fullt ut.
48. Europaparlamentet bekräftar på nytt behovet att parlamentet antar de åtgärder som krävs för att övervaka genomförandet av internationella avtal.
49. Europaparlamentet insisterar på att parlamentet måste få yttra sig över beslut om tillfälligt upphävande eller uppsägning av internationella avtal vars ingående kräver parlamentets godkännande.
50. Europaparlamentet uppmanar den höga representanten/vice ordföranden att i linje med uttalandet om politiskt ansvar förbättra det systematiska förberedande samrådet med parlamentet om nya strategiska program, policydokument och mandat.
51. I linje med det åtagande som den höga representanten/vice ordföranden gjorde i uttalandet om politiskt ansvar kräver Europaparlamentet att man skyndsamt avslutar förhandlingarna om ett interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, rådet och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik rörande Europaparlamentets tillgång till hemligstämplad information som innehåller av rådet och Europeiska utrikestjänsten på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.
52. Europaparlamentet upprepar sitt krav på att unionens delegationer genomför en fullständig politisk rapportering till centrala befattningshavare vid parlamentet i enlighet med reglerad tillgång.
53. Europaparlamentet efterlyser ett fyrpartssamförståndsavtal mellan Europaparlamentet, rådet, kommissionen och Europeiska utrikestjänsten rörande ett sammanhållet och ändamålsenligt tillhandahållande av information på området för yttre förbindelser.
54. Europaparlamentet är nu en fullfjädrad institutionell aktör på det säkerhetspolitiska området och är därför berättigat att delta aktivt i beslutsfattandet om säkerhetspolitikens grunddrag och prioriteringar och i utvärderingen av instrument på detta område – en process som ska utföras gemensamt av Europaparlamentet, de nationella parlamenten och rådet. Parlamentet anser att det självt bör inneha en avgörande roll i utvärderingen och fastställandet av politiken för inre säkerhet, eftersom denna i allra högsta grad påverkar de grundläggande rättigheterna för alla EU-invånare. Parlamentet betonar därför

behovet att se till att dessa politikområden ingår i befogenheterna för den enda direktvalda EU-institutionen med ansvar för granskning och demokratisk tillsyn.

55. Europaparlamentet påpekar att EUF-fördraget har utvidgat unionens exklusiva befogenheter avseende den gemensamma handelspolitiken, som nu omfattar inte bara alla handelsaspekter utan även utländska direktinvesteringar. Det bör betonas att parlamentet numera är fullständigt behörigt att fatta beslut tillsammans med rådet om lagstiftning och om godkännande av handels- och investeringsavtal.
56. Europaparlamentet betonar betydelsen av att EU-institutionerna samarbetar lojalt och ändamålsenligt inom sina respektive ansvarsområden när de behandlar lagstiftning och internationella avtal, för att kunna förutse handelsmässiga och ekonomiska trender, identifiera prioriteringar och alternativ, upprätta strategier på medellång och lång sikt, fastställa mandat för internationella avtal, analysera, utarbeta och anta lagstiftning samt övervaka genomförandet av handels- och investeringsavtal och långsiktiga initiativ inom ramen för den gemensamma handelspolitiken.
57. Europaparlamentet betonar vikten av att man fortsätter processen med att utveckla lämpliga resurser, med tilldelning av den personal och de ekonomiska medel som behövs för att aktivt definiera och nå de politiska målen avseende handel och investeringar, samtidigt som man säkerställer rättslig säkerhet, genomslagskraft för EU:s yttre åtgärder och respekt för de principer och mål som är stadfästa i fördragen.
58. Europaparlamentet betonar att man måste säkerställa ett regelbundet flöde av punktlig, korrekt, heltäckande och opartisk information för att möjliggöra den högkvalitativa analys som behövs för att öka kapaciteten hos dem som utarbetar parlamentets politik och deras känsla av egenansvar, vilket leder till ökad interinstitutionell synergi avseende den gemensamma handelspolitiken. Samtidigt måste man se till att parlamentet får fullständig och korrekt information i alla skeden, inklusive tillgång till EU:s förhandlingstexter enligt lämpliga förfaranden och villkor, och kommissionen bör agera proaktivt och göra sitt yttersta för att trygga ett sådant informationsflöde. Parlamentet understryker vidare vikten av att få information så att man undviker oönskade situationer som skulle kunna leda till missförstånd mellan institutionerna, och välkomnar i detta avseende de regelbundna tekniska genomgångar som kommissionen arrangerar inom ett antal ämnesområden. Tyvärr har det vid ett antal tillfällen hänt att relevant information nått parlamentet via andra kanaler än kommissionen.
59. Europaparlamentet upprepar att institutionerna måste samarbeta för att genomföra fördragen, sekundärlagstiftningen och ramavtalet, och att kommissionen måste arbeta på ett oberoende och insynsvänligt sätt under hela det skede då lagstiftningen om den gemensamma handelspolitiken utarbetas, antas och genomförs. Parlamentet anser att kommissionen har en nyckelroll under hela den processen.

Konstitutionell dynamik

(Interinstitutionella förbindelser och interinstitutionella avtal)

60. Europaparlamentet betonar att kommissionen enligt artikel 17.1 i EU-fördraget ska ta initiativ till interinstitutionella avtal om unionens årliga och fleråriga programplanering. Parlamentet framhåller behovet att i ett tidigare skede involvera inte bara parlamentet, utan också rådet, i förberedelserna av kommissionens årliga arbetsprogram, och betonar

betydelsen av att trygga en realistisk och tillförlitlig programplanering som kan genomföras på ett bra sätt och utgöra grunden för interinstitutionell planering. Parlamentet anser att man, för att öka kommissionens politiska ansvarsskyldighet gentemot parlamentet, skulle kunna tänka sig en halvtidsöversyn för att bedöma hur väl kommissionen totalt sett har uppfyllt det tillkännagivna mandatet.

61. Europaparlamentet påpekar att artikel 17.8 i EU-fördraget uttryckligen fastslår att kommissionen är politiskt ansvarig inför Europaparlamentet, vilket är nödvändigt för att EU:s politiska system ska fungera väl.
62. Europaparlamentet betonar att parlamentet i enlighet med artikel 48.2 i EU-fördraget har befogenhet att föreslå ändringar av fördragen och att det kommer att använda sig av denna rättighet för att lägga fram nya idéer för Europas framtid och EU:s institutionella ramar.
63. Europaparlamentet anser att det ramavtal som slutits mellan parlamentet och kommissionen tillsammans med sina regelbundna uppdateringar är grundläggande för att stärka och utveckla ett strukturerat samarbete mellan de båda institutionerna.
64. Europaparlamentet ser positivt på att ramavtalet, som antogs 2010, avsevärt stärkte kommissionens politiska ansvarighet gentemot parlamentet.
65. Europaparlamentet understryker att reglerna om dialog och tillgång till information möjliggör en mer omfattande parlamentarisk granskning av kommissionens verksamhet, vilket bidrar till att kommissionen behandlar parlamentet och rådet likvärdigt.
66. Europaparlamentet noterar att vissa bestämmelser i det nuvarande ramavtalet fortfarande behöver genomföras och utvecklas. Parlamentet föreslår att det avgående parlamentet antar de grova linjerna så att lämpliga förslag kan behandlas av det tillträdande parlamentet.
67. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att tillsammans med parlamentet konstruktivt tänka igenom det befintliga ramavtalet och dess genomförande, med särskild uppmärksamhet åt förhandlingar om, antagande av och genomförande av internationella avtal.
68. Europaparlamentet anser att detta mandat fullt ut bör utforska möjligheterna enligt de nuvarande fördragen att stärka den verkställande maktens politiska ansvarighet och rationalisera befintliga bestämmelser om politiskt samarbete och samarbete på lagstiftningsområdet.
69. Europaparlamentet påminner om att ett antal frågor, såsom delegerade akter, genomförandeåtgärder, konsekvensbedömningar, behandling av lagstiftningsinitiativ och parlamentariska frågor behöver uppdateras i ljuset av de erfarenheter som gjorts under denna valperiod.
70. Europaparlamentet beklagar att dess upprepade uppmaningar om att 2003 års interinstitutionella avtal om bättre lagstiftning ska omförhandlas i syfte att ta hänsyn till den nya lagstiftningsmiljö som skapats genom Lissabonfördraget, befästa nuvarande bästa praxis och uppdatera avtalet i linje med agendan för smart lagstiftning, lämnats utan åtgärd.

71. Europaparlamentet uppmanar ministerrådet att uttrycka sin ståndpunkt om möjligheten att delta i ett trepartsavtal med parlamentet och kommissionen i syfte att göra ytterligare framsteg med de frågor som hittills angetts i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning.
72. Europaparlamentet anser att frågor som endast är förbundna med förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen även fortsättningsvis bör omfattas av ett bilateralt ramavtal. Parlamentet betonar att parlamentet inte kommer att nöja sig med mindre än vad som har uppnåtts inom ramen för det befintliga ramavtalet.
73. Europaparlamentet anser att en av de största utmaningarna rörande den konstitutionella ramen i Lissabonfördraget är risken för att mellanstatlighet äventyrar gemenskapsmetoden och därmed försvagar parlamentets och kommissionens roll till fördel för de institutioner som representerar medlemsstaternas regeringar.
74. Europaparlamentet påpekar att artikel 2 i EU-fördraget innehåller en förteckning över gemensamma värden som unionen bygger på, och anser att respekten för dessa värden bör säkerställas på lämpligt sätt av både unionen och medlemsstaterna. Det bör upprättas ett riktigt lagstiftningssystem och institutionellt system för att skydda unionens värden.
75. Europaparlamentet uppmanar alla EU-institutioner och medlemsstaternas regeringar och parlament att bygga vidare på den nya institutionella och rättsliga ram som har skapats genom Lissabonfördraget, för att på så sätt utforma en heltäckande intern människorättspolitik för unionen som fastställer lämpliga mekanismer för ansvarsskyldighet på nationell nivå och EU-nivå genom vilka brott mot de mänskliga rättigheterna kan tas upp.

o

o o
76. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen.